

GUSTAV KLIMT: ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μεγαλώνοντας Αγόρια *

T.83 16-10-15

Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ψυχικής Υγείας που Γιορτάστηκε Πριν από Μια Εβδομάδα Αλλά Διάρκει Πάντα & Παντού...

Γιατί πρέπει να αποδεχτούμε την πολυπλοκότητα των αρσενικών

«Σταμάτα να χορεύεις. Οι αληθινοί άνδρες δεν χορεύουν. Σκέψου τον Τζον Γουέιν, τον Αρνολτ Σβαρτσενέγκερ. Ο Αρνολτ δεν χορεύει, μετά βίας περπατάει» έλεγε η έμπλεος τεστοστερόνης φωνή στην κασέτα με τα υπερεντατικά μαθήματα αρρενωπότητας που έκανε ο Κέβιν Κλάιν στο «In and Out» (1997). Θυμίζω ότι πρόκειται για μία από τις πρώτες mainstream ταινίες που μίλησαν ανοιχτά, όχι μόνο για την ομοφυλοφιλία, αλλά για τους διαφορετικούς τρόπους να είσαι άνδρας. Σε μια εποχή όπου το τοπίο της αρρενωπότητας αλλάζει ριζικά (δεν είναι τυχαίο ότι τον ερχόμενο Ιούνιο πραγματοποιείται στο University College του Λονδίνου Συνέδριο Ανδρικής Ψυχολογίας), τα αγόρια εξακολουθούν να υπακούουν σε παρωχημένες διδαχές μιας μονοσήμαντης «αρρενωπής» κουλτούρας.

Υπάρχει πλέον, τονίζουν αρκετοί ειδικοί, μια συστηματική (μερικές φορές εμμονική) εστίαση στις συναισθηματικές ζωές των κοριτσιών. Οι σύγχρονοι, υποψιασμένοι γονείς θα σπεύσουν να καλέσουν ελκικότερο με την κινητή ομάδα παιδοψυχολόγων της Mayo Clinic αν διαπιστώσουν την οποιαδήποτε αλλαγή στη διάθεση της πάντα πιο «εύθραυστης», της πάντα πιο «πολυσύνθετης», της πάντα «απειλούμενης» κόρης που στο κάτω κάτω θέλει περισσότερο προσοχή γιατί καλείται να κονταροχτυπηθεί με τα σεξιστικά στερεότυπα αιώνων. Αντιθέτως, τα γονεϊκά ραντάρ αδυνατούν συχνά να ανιχνεύσουν τι «παίζει» με τον πολύ πιο «ανθεκτικό», τον πολύ πιο «απλοϊκό», τον πολύ λιγότερο εκτεθειμένο σε κινδύνους γιο.

Πέρσι στη λίστα με τα μπεστ σέλερ των «New York Times» είχε σκαφαλώσει το εγχειρίδιο «Masterminds and Wingmen» της αμερικανίδας ειδικού σε θέματα εφήβων (και μητέρας δύο αγοριών) Ρόζαλιντ Γουάιζμαν. Ήταν το απόσταγμα μιας διετούς έρευνας στο μικροσύμπαν των αγοριών στις ΗΠΑ, «διανθισμένης» βέβαια με τις επιστημονικές γνώμες ειδικών στη μάθηση, νευροεπιστημόνων και αναπτυξιακών ψυχολόγων. Στη διάρκεια μιας κουβέντας που είχα με τη Γουάιζμαν με αφορμή το βιβλίο της, μου είχε επισημάνει ακριβώς αυτό. Ότι αρνούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα αγόρια (ιδιαίτερα τους εφήβους αλλά και τους νεαρούς ενήλικους) ως περίπλοκα όντα. Προτιμάμε να τα κατατάσσουμε στους «ευανάνγνωστους μηχανισμούς» («κολλημένα» με την μπάλα, το σεξ, τα βιντεογκέιμ κ.ο.κ.).

«Συχνά αισθάνονται ότι τα αντιμετωπίζουμε σαν "ανεγκέφαλα" ή "τρελαμένα" από τις ορμόνες» μου είχε πει χαρακτηριστικά η Γουάιζμαν. «Εκείνα όμως που είναι αρκετά αφυπνισμένα ώστε να γνωρίζουν τι δεν είναι, δεν θα μας πουν τι συμβαίνει μέσα τους, γιατί απλούστατα δεν πιστεύουν ότι μπορούμε να τα βοηθήσουμε». **Η απομόνωση βέβαια αυτή και η μη έκφραση των συναισθημάτων - το λένε και το ξαναλένε οι ειδικοί - οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην κατάθλιψη.** Και ενώ τα κορίτσια θα κάνουν περισσότερες σκέψεις και απόπειρες αυτοκτονίας, είναι περισσότερα τα αγόρια που θα φτάσουν μέχρι τέλους.

Στην Ελλάδα της κρίσης πολλοί γονείς (αλλά και δάσκαλοι και προπονητές) αρνούνται να αποδεχτούν ότι το τοπίο έχει αλλάξει ριζικά και εμμένουν στις παραδοσιακές «μάτσο» συμβουλές του τύπου: «Πέραν καλά, μόνο πρόσεχε», «Μην είσαι "αδελφή", ρε» κ.ο.κ. Αρνούνται να αποδεχτούν ότι τα αγόρια δέχονται πλέον στενό μαρκάρισμα από σεξουαλικά απελευθερωμένα και συναισθηματικά απείρως πιο εξελιγμένα κορίτσια. Αρνούνται επίσης ότι τα «διαφορετικά» αγόρια θα εξακολουθήσουν να βάζονται από συνομηλίκους τους «τραμπούκους» διαπιστευμένους να περιφρουρήσουν την «ομοιογένεια» της ομάδας. Και ότι ελάχιστα «διαφορετικά» αγόρια θα πετύχουν να κάνουν την (πάσης φύσεως) διαφορετικότητά τους υπερόπλο (πρέπει να είσαι π.χ. ένας Λιονέλ Μέσι για να γλιτώσεις το ασφυκτικό bullying για το ύψος σου στην αυλή του σχολείου και να μπορέσεις να κάνεις διεθνή καριέρα με το παρατσούκλι «Ψύλλος»). Αρνούνται βέβαια να αποδεχτούν και ότι αυτά τα αγόρια «τραμπούκοι» πολεμούν τη διαφορετικότητα γιατί έχουν γαλουχηθεί να την πολεμούν.

Δεν χρειάζεται να πάει κανείς μακριά σε κλειστές κοινωνίες, στους λεβεντόμαγκες της Κρήτης ή της Μάνης, για να διαπιστώσει τα πρότυπα αρρενωπότητας που βομβαρδίζουν ανηλεώς τα αγόρια στη συναισθηματικά καταδυναστευτική ελληνική κοινωνία του 2015. Φτάνει μια ματιά στα ελληνικά γήπεδα. Ή στους ελληνικούς δρόμους (πότε είσαι τελικά «άνδρας», όταν τρέχεις με 70 ή όταν κάνεις σφήνες και παντιλίκια;). Εγκλωβισμένα στη δίνη αυτής της υπεραπλουστευμένης αρρενωπότητας καλούνται να τα βγάλουν πέρα. Δυστυχώς, κάποια δεν θα τα καταφέρουν.

*Πηγή: άρθρο Λένας Παπαδημητρίου / Δημοσιεύθηκε στο ΒΗmagazino την Κυριακή 22 Μαρτίου 2015.

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται με Διακριτικότητα / Σεβασμό και Διάθεση για Περισυλλογή Απέναντι στα Αρσενικά Παιδιά που Εκπαιδεύονται στο Πώς να Απορρίπτουν τον Εαυτό τους Αποδεχόμενα ότι «Το Λάθος» Είναι Ένα και Το Αυτό με την Ταυτότητα, την Προσωπικότητα και τη Μονάκριβη Ζωή Τους.

Αν ο Βαγγέλης μιλούσε για τη Βία και τον Εκφοβισμό μέσα στην τάξη μας;

Αν η Ομάδα των Φίλων του μπορούσε να γυρίσει το Χρόνο Πίσω; Αν;...

Αν οι Δάσκαλοί του /τους, ξανάφτιαχναν το Πρόγραμμα της Διαπαιδαγωγικής τους από την Αρχή ποιο θα ήταν το κύριο Μέλημά τους;::

Αν ... η Ψυχή μας Μιλούσε από Μόνη της και από Νωρίς; ...

(Αφιέρωση /Σχόλιο: Κυριάκος Περβανάς)